

ההסתדרות הזאת היא זרוע מזרועות הכיבוש. אחד הברגים הגדולים במכונה ומכיוון שרוב אזרחי ישראל חברים בגוף הזה, הם שותפים למעשה.

שבועת היפוקראטוס

מהאירגון הגדול של הפרולטריון אל האירגונים הקטנים של העילית. ציבור הרופאים, למשל. **"שיפא" בעזה.**

אל בית-החולים כרו רבים מן המפגינים. הרחוב כולו היה עטוף בענני גאומרימיע. אל בית-החולים צעדו עורכי-הדין ושאר ראשיה-ציבור. בבית-החולים שכנו המתים והפצועים של אותו יום. היו שם מאות בני-מישפחותיהם, וגם סתם חולים ומישפחותיהם.

בית-החולים היה למרכז העיר המתמרדת. אל תוך בית-החולים ירו גזז, וכנראה גם ירו אש היה. מתוך בית-החולים ורקו אנבים. בית-החולים הזה הוא בעל שטח גדול. יש בו רחבה מרכזית ובניינים אחרים מסביבה.

אל תוך בית-החולים התפרצו החיילים. הם ירו, פיצצו למחלקות, הוציאו פצועים ממישפחותיהם, ניתקו אותם מצינורות-העירוי, עצרו אותם. כאשר התנגדו הרופאים, האחים והאחיות, הוכו גם הם, והומטר עליהם מטר של קללות בערבית.

כמה מן הפצועים שנעצרו שם והחזרו כעבור שעות ממחנה-המעצר, כשהם סובלים משברים נוספים.

אלה הן עובדות. העולם הזה ריווח על כך ברחבה. פה ושם ריווחו על כך כקצרה גם עיתונים אחרים. התגובה הרישמית של רוב צה"ל מאשרת את העובדות, ורק מנסחת אותן אחרת.

ככל העולם כולו, בית-החולים הוא בכחית עיר-מיקלט. אין מפציצים ואין מפגינים בית-החולים. חובת הרופאים היא לטפל בכל אדם חולה ופצוע. אדם פצוע נתון לחסות הרופאים והרגל הרפואי המתנוסס על התורן.

אבל זה קרה. ואף רופא ישראלי אחד לא מהה.

לא ההסתדרות הרפואית. אף לא ציבור של רופאים בבית-החולים ישראלי כלשהו. אף לא רופא בכיר אחד. אף לא רופא אחד.

אין טעם להתעכב כאן על הרופאים המזויפים תעודות-פטירה, המעלימים את סיבות-המוות של מי שנפטרו בעת-חקירה, וכיוצא באלה. אלה הם יחידים. כאן מדובר על ציבור שלם. הציבור הזה הוא שותף לכיבוש.

יוסטיציה עיוורת

ך מה שנכון לגבי הרופאים, בוודאי נכון לגבי עורכי-הדין.

המישפטים הישראליים עומדים מן הצד, כאשר קמה מערכת "שיפוט" שהיא ביווי של כל ערך מערכי המישפט והצדק. הם ברגים במכונת-הכיבוש, חלק בלתי-נפרד וחיוני של המערכת הכיבושית. הכיבוש קיים מכוח המורא שהוא מטיל, מכוח העונש, ובית-המישפט של הכובש ממלא תפקיד זה. עורכי-הדין יודעים מה קורה שם, או שהם צריכים לדעת. רבים מהם מכתנים כ"שופטים" צבאיים וכתובעים צבאיים.

הם יודעים שרבים מן המישפטים האלה הם פארודיה של מישפט.

כתבי-אישום נשמים בחיפזון על טופס משוכפל. הנאשמים מודים בחקירה בכל מה שהחוקרים רוצים ומכחישים את ה"שופטים", אילו היו במצבם. יש תובעים שאינם יודעים כלל לקרוא את הראיות, ופני שאינם יודעים ערבית. הנאשמים מודים בעיסקת-טיועון, מפני שהאלטרנטיבה היא חודשים ארוכים במעצר עד למישפט. המישפט אורך חמש דקות. לעורכי-דין לא ניתן להחליף מילה עם לקוחותיהם לפני התחלת המישפט. וכן הלאה.

לפעמים מביאים משפטים ימים ומקומים לאלו של "בית מישפט" כזה. עורכים עבורם הצגה. אחר-כך הם מעידים שהכל בסדר. הצדק פועל במיטתו. אפשר להירגע.

עורכי-הדין יודעים את האמת. הם יודעים איך מושגות ההודאות. הם יודעים מה קורה במחנות-הריכוז (סליחה, "מיתקני-הבלאיה" ו"מיתקני-החקירה"). בשם שכל שופט שרצה לדעת ידע כי במשך 17 שנים שיקרו חוקרי-השביב בבית-המישפט. (ומה עכשיו?)

המישפטים אמורים להיות בעלי-היגיון. הם בוודאי מבינים, אם אך יטרוחו לחשוב על כך, שכאשר משחיתים ורוע אחת של מערכת-שיפוט, מוכרחה המערכת כולה ללקות בניהום. לא ייתכן מערכת שיפוט שחצייה רופא-אפריקה וחצייה אנגליה.

אבל לישבת עורכי-הדין שותקת. אותה הלישבה, הממחרת להגיש משפטים על הפרת האתיקה כאשר שמו של עורך-דין מופיע חלילה בעיתון, שותקת, כאשר עורכי-הדין בעזה, ואחר-כך בגדה, החליטו לזנוח את לקוחותיהם ולהחרים את "בתי-המישפט", מפני שמצפונם לא הניח להם להמשיך בפארסה. זה לא "הזין" למישפטי ישראל. ובצדק. שפתי הם מזהירים ברג של הכיבוש.

ומה הפלא, כאשר שופטים בכירים מציעים להנהיג נורמה של "לחץ גופני מתון"? בשפה עברית פשוטה קוראים לזה עינויים.

יש עורכי-דין מעטים, המשתדלים לפעול למען נאשמים. להם כל הכבוד. אך הקהילה המישפטית לא קמה. וגם לא חלק ממנה. אף לא קבוצה אחת.

צבא-כיבוש לישראל

צבא-הגנה לישראל הוא, כמובן, הבורג המרכזי במכונה הזאת.

הכיבוש כולו לובש את המדים של צה"ל. המושלים הקולוניאליים, הרורים יסיון כאוכלוסיה, לובשים מדים אלה. המפקדים והשומרים במחנות-הריכוז (סליחה, כנ"ל), שבהם נשכרות עצמות העצירים, ושבהם (על-ידי עדויות במישפט) שולטת ההתעללות הנפשית והגופנית יסיון ושעיה-שעה, לובשים מדים אלה.

צה"ל לא בחר בתפקיד זה. הוא נכפה עליו. מי שעוסק יסיון במילחמה מזוהמת זו לא התנדב לכך. הוא גויס ונשלח לתפקיד זה. רבים מתייסרים ומתלבטים קשות.

אך האם זה משנה את המציאות? האם זה משחרר מן האחריות? רבים חומקים מן התפקיד הזה בשקט. מעטים עושים זאת בגלוי ובראש מורם. להם כל הכבוד. אך אין זו משנה לגבי צה"ל כגוף.

כבר אמרנו: אכסורד הוא לחשוב שצבא אחד יכול לחיות חציו בעולם הטכנולוגיה הצבאית של סוף המאה ה-20 וחציו בעולם של קלגסים קולוניאליים מן המאה ה-18. אלה הם אותם החיילים עצמם, הנשלחים לשם ולשם. אותם הטייסים, החגים, מעל למוקדי ההתפרעות. אותם הקצינים, הנעים על אותם מסלולי-הקידום.

אכסורד הוא לחשוב שצבא העוסק בתפקידים אלה, המניח לחייליו לירות בילדים, כדי להגן על חייהם, המשבח אותם אחרי יום של הרוגים ופצועים, שבו לא נפצע אף חייל אחד, המעודד אותם יסיון להשפיל ולהתעלל ליד מחסומים וברחובות — יכול להישאר צבא מודרני מעולה, בעל רמה מיקצועית ושבכ"ן לוגית, בעל פיקוד מצטיין הקורא "אחריי", אחריו, בעל מוטיבציה חיונית וראש גדול.

הצבא שלאחר מילחמת-הלבנון לא היה אותו הצבא שהיה קיים לפניו. והצבא שאחרי המילחמה העכורה הזאת, צבא המילחמה בלדרים, בוודאי לא יהיה אף אותו הצבא שהיה אחרי מילחמת-הלבנון. לא אותו הצבא. לא אותם המפקדים. לא אותם החיילים.

זה יתגלה באחד הימים. ביום סקררה. אם לא יטוהר לפני כן.

שקט, יורים בילדים!

ך צבא פועל בשם הממשלה. הוא כפוף לדרג המדינית.

מה חלקו באחריות של כל אחד מן הרכיבים של המערכת הפוליטית הזאת? האם אחראים רק

השרים? או שמא גם חברי-הכנסת, שבהרו בממשלה. או העסקנים של המיפלגות, שהרכיבו את הכנסת. או כל הבורגים, שהצביעו בעדם. היכן מתחילה והיכן מסתיימת האחריות? מבחינת הכיבוש, אין שמין של הברל בין כל המיפלגות השותפות למערכת. מיפלגות "הקונסנזוס הלאומי".

כאשר חזר שימיעון פרס מטיל-עינויים ממלכת ברחבי העולם, שבו המשיך באיך-מפריע גם כאשר קרא מדי יום על הריגתם ופציעתם של ילדים בארץ, הוא השיע הכרוה שאמרה את הכל.

הוא אמר: עכשיו צריכים לוותר על כל חילוקי-הדיעות ולהתאחד! כך אמר בפרוץ מילחמת-הלבנון, שהוא וחבריו רחפו לקראתה והצביעו בעדה. משמע: עכשיו טוב נתונה המדינה במילחמה, ועל כן צריכים להתאחד ולהפסיק להתווכח. האחריות היא משותפת. כולנו בסירה אחת. כך אמר צ'צ'יל מול פני הרייך השלישי. כך אמר פרס מול ילדי עזה.

ביום מילחמת-הלבנון נטבעה הסיסמה: "שקט, יורים!" עכשיו חזרה הסיסמה זו. שקט, יורים בילדים!

הכסדרור גם המציא לכך סיסמה אידיאולוגית. כפאראפראזה (או כפארודיה) על דברי דויד בן-גוריון, אמר השר חיים בר-לב שצריכים לטפל בהתפרעויות בשטחים כאילו לא היתה מחלוקת על תהליך-השלום, וצריכים לטפל במחלוקת על תהליך-השלום כאילו לא היו התפרעויות בשטחים.

נדרר. צריכים לטפל בסרמן כאילו לא היה גוף, וצריכים לטפל בגוף כאילו לא היה הסרמן.

לגבי הכיבוש, לגבי מה שמתרחש בשטחים הכבושים, אין שום הברל בין המערך והליכוד, וגם אינו יכול להיות. שהרי האיש הנושא באחריות הביצועית הישירה הוא יצחק רבין, איש מיפלגת-העבודה.

עלת סירגוסטי העולם הזה

על האופוזיציה הימנית אין צורך להשחית מלים. היא מחייבת את הכיבוש וקוראת בגלוי לכיבוש פיסערי-מילחמה, "להשכיב", טראנספר, גירוש המוני. היא מכרכת על הרצח.

השאלה היא לגבי האופוזיציה ה"שמאלית", ה"ציונית". אף אחד מדובריה לא הרים את קולו כפה מלא נגד הוועות, בשעה שהן קרו. איש לא גינה את החיילים שפתחו באש כדי להרוג. הם הסתפקו בדברים מופשטים, תוך כדי הצטלבויות פטריוטיות.

ל"שקט, יורים!" נוסף גם הפעם, "יורים וזוכים". זה נכון גם לגבי תנועת-השלום הכפופה לגופים אלה. שלום עכשיו, למשל.

היתה הפגנה קטנה בליל-גשם בתל-אביב. כל הסיסמות היו נגד הליכוד. היתה הפגנה בירושלים. הלכו להפגין לפני ביתו של יצחק שמיר, אך לא לפני ביתו של יצחק רבין.

וכאשר המטירו עליהם גזא מרמיע הקימו קול-זעקה, תבעו חקירה, גינוי, פיסורים. אותו הגזא המרמיע מופעל עשרות פעמים מדי-יום נגד מפגינים פלסטיניים. שם לא דרושה חקירה?

אנשי-השלום לא עלו בהמוניהם לעזה, כדי לשים קץ למעשים בשעה שהם נעשו. הם לא צאו חוצץ נגד מעשי צה"ל. הם לא תבעו את פיסורי הקצינים האחרים.

רק בשוליים של השוליים קיימת אופוזיציה של ממש. ורק חלקים קטנים של תנועת-השלום עומדים במבחן. כל הכבוד להם.

מי שרוצה להיות בסדר, אך אינו עושה די כדי להיות בסדר, אינו מציל את נפשו. הוא נשאר שותף מלא לאחריות. אולי הוא אחראי יותר אף משכנו הלאומני, שהרי הוא יודע כי האש אחזה בבית, ובכל זאת לא רץ להציל את יושביו, אלא רק מוחה על הלהבות.

המערכת הפוליטית כולה שותפה לכיבוש, כי המערכת כולה מקבלת את השקרים שהיו זה-המכבר לסגנון-חיים פוליטי.

לשקר למען המולדת

את השקרים האלה מפצים ברחבי העולם אנשי השרות הדיפלומטי הישראלי. על-יפי ההגדרה הקלאסית, דיפלומט הוא ג'נטלמן המשקר למען מולדתו.

לפי גירסה זו, כל אנשי שרות-החוץ הישראלי הם ג'נטלמנים מושלמים. כי זהו כיום הגויב העיקרי של כל נציגויות ישראל בעולם: לשקר למען המולדת.

במאות הודעות ופירסומים, בכל השפות, מפין שרות-החוץ הישראלי מדי יום שקרים על המצב בשטחים הכבושים.

האנשים העוסקים בכך, תמורת שכר וחיים נוחים בחו"ל, יודעים שהם פועלים כדי לרמות גם אנשים הגונים, ידידי-ישראל בעולם, שהיו עשויים להפעיל לחץ מוסרי כדי לשים קץ לפחות לחלק מן המעשים. למשל, למנוע ירי בילדים בלתי-חמושים.

איך מרגיש אדם המשקר בכוונה תחילה? ואולי גם הדיפלומטים, אינם יודעים? אולי גם הם, "ממלאים רק הוראות"? אולי גם הם, "האמינו במה שנאמר להם", כמו עמיתים מסויימים בעבר ובהווה?

אנשי משרד-החוץ הם רק דוגמה קיצונית. שותפים למיסטר-הכיבוש כל אנשי המנגנון הגדול של המדינה.

כי אין תחום אחד מכל תחומי החיים שאינו קשור בכיבוש, ואין מישרד ממשל-תי שאינו שותף לכך.

מישרד-החקלאות מונע מן החקלאים כרצועת-עזה את ייצוא התפוחים שלהם, ומכריח אותם למכור אותם במחיר-ההפסד לבתי-החרושת הישראליים, לייצור מיץ.

מישרד-התעשייה-המיסחר מכריח את 1.5 מיליון תושבי השטחים הכבושים לקנות סחורות ישראליות. הוא מונע מהם להקים מפעלים העלולים להתחרות במפעלים הישראליים, וממילא מונע מהם למכור סחורות בישראל, ולהעסיק את הפועלים המקומיים.

מישרד-הבריאות גרם לכך שבית-החולים בעזה — אותו בית-החולים — דומה יותר לאכסניית-נועד מיוחנת מאשר לבית-חולים.

מישרד הביטחון והמיסטררה עוסקים בכיבוש בפועל, כחלק מרכזי של עבודתם היומיומית.

(המשך בעמוד 38)